

Sygn. akt II Ca 677/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Mariusz Broda (spr.)**

Sędziowie: **SO Magdalena Bajor-Nadolska**

SO Marek Boniecki

Protokolant: protokolant sądowy Agnieszka Baran

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 września 2013 r. w K.

sprawy z powództwa J. W. i Z. W.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powodów od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 21 lutego 2013 r., sygn.. VIII C 208/11

I. oddala apelację i zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego,

II. przyznaje adwokatowi M. K. od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kielcach) kwotę 1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodom z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

sygn. akt II Ca677/13

UZASADNIENIE

Powodowie J. W. i Z. W. wnosili o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w dniu 17.11.1999r. przez Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt(...) podnosząc, iż nie jest pewne, czy służąca powodowi (w tamtym postępowaniu) wierzytelność nie została wpisana w straty, skoro ten wchodził do belgijskiej grupy kapitałowej, a ponadto, jeżeli firma dostarcza produkt wadliwy z powodu którego padają tysiące sztuk drobiu, to służby weterynaryjne mają obowiązek zgłosić konieczność przebadania mięsa zwierząt.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając brak przesłanek uzasadniających pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, w szczególności negował zasadność zgłoszonego zarzutu potrącenia.

Wyrokiem z dnia 21.02.2013r. Sąd Rejonowy w Kielcach oddalił powództwo, wskazując w uzasadnieniu, w szczególności, że: istnieje tożsamość pomiędzy wskazanym w w/w tytule wykonawczym wierzyicielem, a podmiotem, który na jego podstawie podejmuje czynności zmierzające do zaspokojenia roszczenia, gdyż nastąpiła jedynie zmiana

brzmienia firmy z (...) Sp. z o.o. w K. na (...) Sp. z o.o. w K.". Ponadto, w ocenie Sądu I instancji nie został skutecznie wykazany przez powodów zarzut potrącenia wierzytelności z tytułu odszkodowania, jakie w ich przekonaniu winien wypłacić im pozwany, z wierzytelnością służącą pozwanemu względem powodów z tytułu niezapłaconej ceny zakupu paszy.

Wyrok w całości zaskarżyli powodowie. Zarzucili: nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 217 par.2 kpc poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka S. C., które to zeznania miały istotne znaczenie dla oceny wiarygodności dowodów przedstawionych przez powoda; sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 par. 1 kpc, przez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania poprzez uznanie, że powód nie wykazał, jakoby poniósł szkodę na skutek wadliwej jakości paszy, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, że pozwany nie wykonał należycie zobowiązania wynikającego z zawartej umowy sprzedaży, a powód poniósł z tego tytułu szkodę w postaci upadku kurcząt, co uprawniało go do podniesienia zarzutu potrącenia. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Sąd Rejonowy poczynił zupełne w kontekście właściwych do zastosowania w niniejszym postępowaniu norm prawa materialnego i prawidłowe z punktu widzenia zasady swobodnej oceny dowodów, ustalenia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy w całości je podziela i przyjmuje za własne.

Nie ma racji apelujący, o ile zarzuca Sądowi I instancji naruszenie art. 233 par.1 kpc, poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, a w konsekwencji tego uznanie, że powód nie wykazał jakoby poniósł szkodę.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że dla skutecznego wykazania w postępowaniu cywilnym jakiegokolwiek okoliczności faktycznej istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy, koniecznym jest przede wszystkim wyraźne skonkretyzowane twierdzenie o niej, co niewątpliwie wpisuje się realizowanie przez stronę podstawowej zasady procesowej, opisaney w treści art. 3 kpc (także w brzmieniu obowiązującym przed dniem 3.05.2012r.). Skoro powodowie podnieśli zarzut potrącenia, tj. zgłosili do potrącenia (z wierzytelnością stwierdzoną w/w tytułem wykonawczym) wierzytelność, jaka ich zdaniem służy im względem pozwanego z tytułu odszkodowania za szkodę jaką ponieśli wobec upadku kurcząt na skutek karmienia ich paszą zakupioną u pozwanego, to powinni byli przede wszystkim twierdzić o wysokości tej wierzytelności, abstrahując już od dopełnienia obowiązku przytoczenia takich uzasadniających ją okoliczności, jak w szczególności ilość „padłych” kurcząt, rodzaj (nazwę) oraz ilość podanej im, a zakupionej u pozwanego paszy, czasu w którym miało to miejsce, nie mówiąc już o przedstawieniu oceny w postaci związku przyczynowego pomiędzy upadkiem kurcząt, a karmieniem ich paszą nabytą u pozwanego. Powodowie nie sprostali temu fundamentalnemu z punktu widzenia dowodzenia procesie cywilnym obowiązkowi, co potwierdza analiza zajmowanego przez nich w toku postępowania stanowiska procesowego. Z całą pewnością nie czyni zadość tej powinności oświadczenie powoda odzwierciedlone w protokole rozprawy z dnia 6.02.2012r. (k.114), gdzie porzucił on jedynie na stwierdzeniu, że kupił paszę złej jakości, że poniósł szkodę co najmniej równowartości tej paszy, że spodziewał się uzyskać ze sprzedaży karmionego nią drobiu 70 000 zł, a uzyskał nie więcej niż 30 000zł. Trudno tak ostatecznie wyeksponowane stanowisko postrzegać jako zgłoszenie do potrącenia skonkretyzowanej co do wielkości oraz źródła wierzytelności. Skoro tak, to już tylko z tego względu, istniały wystarczające przyczyny, by stwierdzić, że zarzut potrącenia nie został skutecznie wykazany, tym bardziej, że stanowisko strony pozwanej co do niego było jednoznaczne. Z tej perspektywy, jakiegokolwiek dalej idące rozważania

na temat przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego , w kontekście zgłoszonych w apelacji zarzutów , stają się bezprzedmiotowe. Trudno bowiem mówić o znaczeniu nie przeprowadzenia dowodu , czy nieprawidłowej ocenie dowodów już przeprowadzonych , skoro okoliczności , które mogły być ich przedmiotem , pozostawały oderwane od istoty zagadnienia , tj. od źródła i wysokości zgłoszonej do potrącenia wierzytelności , bo ta nigdy w tym postępowaniu nie została przez stronę powodową skonkretyzowana. Pamiętać należy , że zarzut potrącenia ma zarówno wymiar materialnoprawny (mogąc odnieść skutek dla bytu samej wierzytelności) , jak i procesowy (mogący wyrzucić określony skutek dla wyniku postępowania , a wcześniej mający znaczenie z punktu widzenia jego procesowej weryfikacji , a więc wykazania okoliczności faktycznych go uzasadniających. Skoro , wysokość zgłoszonej do potrącenia (a jednocześnie będącej przedmiotem zarzutu w niniejszym postępowaniu) wierzytelności nie została przez pozwanych w sposób skonkretyzowany oznaczona , to już tylko z tego względu teza o niewykazaniu zasadności zarzutu potrącenia , jest prawidłowa. W takiej sytuacji prowadzenie postępowania dowodowego (w szczególności z osobowych źródeł dowodowych), zainicjowanego przez powodów było zbędne , bo skoro posłużyło weryfikacji okoliczności faktycznych uzasadniających zarzut, którego najistotniejszy element nie został wyeksponowany , tj. nie był nawet przedmiotem wyraźnego twierdzenia. Zatem już z tej perspektywy patrząc , przeprowadzone przez Sąd Rejonowy postępowanie dowodowe (z zeznania świadków) nie mogło mieć żadnego znaczenia dla ostatecznego wyniku procesu.

Niezależnie od tego , nawet gdyby przyjąć , że zarzut potrącenia zostałby prawidłowo zgłoszony, a postępowanie dowodowe miałyby rzeczywiście służyć wykazaniu okoliczności faktycznych go uzasadniających , to ocena dowodów jaką przeprowadził Sąd Rejonowy i wyprowadzone w związku z tym wnioski , nie są wadliwe. Nastąpiło to z poszanowaniem zasady swobodnej oceny dowodów , a więc nie dowolnie. Sąd Rejonowy dokonał tego w sposób bezstronny , z uwzględnieniem zasad logiki , racjonalnego rozumowania , zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego. Wystarczy w tym miejscu raz jeszcze zwrócić uwagę na jedną okoliczność. O ile byłoby tak, jak twierdzi w niniejszym postępowaniu powód , że zakupiona u pozwanego pasza była wadliwa , a jej podanie kurczętom skutkowało ich upadkami, to z całą pewnością jego zachowanie w tamtym czasie byłoby zupełnie inne od tego , które w rzeczywistości miało miejsce (brak zgłoszenia jakichkolwiek zarzutów producentowi odnośnie jakości paszy; zaaprobowanie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym – nawet bez próby wywiedzenia zarzutów , a tym samym stwierdzonego w nim obowiązku spełnienia świadczenia wobec wierzyciela, poprzestanie jedynie na wyeksponowaniu argumentów uzasadniających odroczenie terminu zapłaty za paszę). Także przez pryzmat takiej postawy należało oceniać procesową wartość przeprowadzonych dowodów. Niezależnie od tego stwierdzić należy , że żaden ze świadków nie powiedział niczego , co rzutowałoby na odmienną ocenę ich relacji, prowadząc do wywiedzenia innych wniosków , niż te przedstawione przez Sąd Rejonowy. Wręcz przeciwnie, dodatkowa analiza tych zeznań jedynie takie przekonanie wzmacnia. W szczególności, że świadek A. B.(weterynarz , z którego usług korzystał powód) stwierdził jednoznacznie , że nie potrafi powiedzieć , czy powód mówił mu , jakiej firmy jest ta pasza , której kurczęta nie chcą jeść, nie wie , czy powód podawał kurczętom paszę pozwanej firmy (k.209). Z kolei z zeznań świadka A. S.wynika jedynie tyle , że wywoził padłe kurczęta (k.149-150). Natomiast R. D.poprzeszał na ogólnikowym stwierdzeniu - „wiem , że coś kiepsko było z paszą wyprodukowaną przez pozwaną” , a to że kury powoda nie chcą jej jeść , wie od niego. Z całą pewnością , ocena tych relacji , w kontekście wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego , nie mogła prowadzić do wniosku odmiennego , od tego wywiedzonego w sposób prawidłowy przez Sąd Rejonowy.

Oceniając zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 par. 1 kpc , należało zwrócić uwagę na jeszcze jedną kwestię. Mianowicie zbudowanie przez skarżącego , na jego uzasadnienie , jakiejś drugiej „konkurencyjnej” wersji stanu faktycznego , nie wystarcza do podważenia tego , co zdołał zrekonstruować Sąd Rejonowy. Dla skuteczności takiego zabiegu , każdorazowo koniecznym jest wyeksponowanie błędów logicznych , braku racjonalnego rozumowania w ocenie dowodów i budowaniu na ich podstawie konkretnego stanu faktycznego (p. m.in. Wyrok SN z dnia 29.09.2005r. , IIPK 34/05 , Lex nr 829115 ; wyrok SN z dnia 27.09.2002r. , IIICKN 817/00 , Lex nr 56906 ; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14.12.2012r. , Lex nr 1293088). Skoro brak było tego, to próba przedstawienia przez powodów w apelacji odmiennego stanu faktycznego, nie mogła przemawiać za skutecznością zgłoszonego przez nich

zarzutu naruszenia art. 233 par. 1 kpc. Natomiast zawarta w niej ocena dowodów stanowiła jedynie nieuprawnioną polemiką z tym, co uczynił w sposób prawidłowy Sąd Rejonowy.

W kontekście tego wszystkiego bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy było pominięcie przez Sąd I instancji dowodu z zeznań świadka S. C.. Nie zależnie od oczywistej przeszkody procesowej do jego przeprowadzenia, której strona powodowa nie usunęła pomimo „otwartej” przez Sąd Rejonowy ku temu drogi (adres faktycznego miejsca zamieszkania tego świadka, nie został ostatecznie wskazany - k.210,211,222), dowód ten był procesowo irrelevantny, a to wobec tego, co już zostało wskazane na temat poziomu wyeksponowania przez stronę powodową zarzutu potrącenia. Innymi słowy, skoro brak było skonkretyzowanych twierdzeń co do okoliczności faktycznych uzasadniających ów zarzut potrącenia, to dopiero ich ewentualnemu poszukiwaniu nie mógł służyć jakikolwiek dowód, w tym ten w/w, a pominięty przez Sąd Rejonowy. W każdym postępowaniu cywilnym, najpierw strona ma obowiązek twierdzić, a następnie w zależności od procesowo ukształtowanej potrzeby i rozkładu ciężaru dowodu, wykazać to stosownymi dowodami.

Reasumując, Sąd Rejonowy wyprowadził trafną konkluzję, co do tego, że powodowie nie wykazali skuteczności zarzutu potrącenia, a w konsekwencji tego, wymienionej w treści art. 840 par. 2 pkt. 2 kpc, przesłanki uzasadniającej pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własną argumentację prawną zawartą w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w pkt. I sentencji, dokonując rozstrzygnięcia w przedmiocie wynagrodzenia za udzieloną powodom pomoc prawną z urzędu, która dotychczas nie została opłacona, stosownie do treści par. 6 pkt. 5, par. 13 ust. 1 pkt. 1 Rozp. Min. Spr. z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie...(Dz.U. nr 163, poz.1348 z p. zm.)

Z: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powodów – adw. M. K., a ponadto kserokopię wyroku z uzasadnieniem (w trybie art. 9 kpc) wydać powodowi.